

[Hans Rasmussen.]

ligger, i Virkeligheden er en Underkendelse af Nævningeinstitutionen. Jeg vil gerne — saa vidt jeg evner det — være med til at tilbagevise Paastande af den Art. Der er ingen Anledning til at nære nogen Mistillid til Nævningeinstitutionen. Nævningerne gør deres Gerning samvittighedsfuldt, har gjort det gennem Aarene; der er efter min Mening al Anledning til nu, 10—11 Aar efter Institutionens Indførelse, at takke de Kvinder og Mænd, der har været med til at deltage i Retsplejens Udøvelse paa Nævningernes Plads. — Som jeg sagde: det er blevet moderne at angribe Nævningeinstitutionen. Og der spares ikke paa Krudtet fra visse Sider! Jeg har set det i Pressen og hørt det i denne Sal. Under Finanslovbehandlingen er enkelte Medlemmer marcheret op paa denne Talerstol og har øjensynlig paa Grundlag af korte Referater i Pressen — ja, i enkelte Tilfælde øjensynlig paa Grundlag af *Over skrifter* til Artikler i Pressen — givet sig til at hagle løs paa Nævningeinstitutionen. Under Finanslovbehandlingen fremdroges der enkelte konkrete Retstilfælde. Naar de nævnes i en *Fart*, uden Forbindelse med de Oplysninger, der i Virkeligheden bør tages med i Betragtning, kan de være egnede til at gøre et vist Indtryk paa Publikum — naturligvis mest paa det tankeløse Publikum. *Jeg* maa sige, at jeg følte mig under Finanslovbehandlingen taknemmelig mod den højtærede Justitsminister, da han i en Tale tog et Par ærede Medlemmer under nærmere Behandling, der havde været inde paa en skarp Kritik af Nævningerne, og som ikke havde undset sig for for Alvor fra denne Plads at rejse det Spørgsmaal, om Nævningerne ikke havde gjort sig skyldige i Edsbrud, og om der ikke burde være Tale om at rejse Tiltale imod dem og forlange dem straffet. *Saa vidt* var man kommet! *Saa horrible* Udtalelser var man i Stand til at fremsætte! Jeg var derfor glad ved, at der skete en Retledning paa dette Omraade fra den højtærede Minister. Forholdet er jo det, at naar man ser de konkrete Tilfælde nøjere efter, studerer dem en Smule nærmere, viser det sig, at i disse Sager, hvor der var rejst Tiltale for Svangerskabsafbrydelse, uforsigtig Omgang ved Barnefødsel, Barnefødsel i Dølgemaal, i et enkelt Tilfælde endog Ombringelse af et nyfødt Barn, ja, saa viser det sig, at der i Virkeligheden var god Begrundelse for Nævningeinstitutionens Holdning i disse Tilfælde. Med Hensyn til en af de Sager, der har været fremme, har jeg

da ogsaa mærket mig en Udtalelse af en anset Jurist, der overfor Offentligheden har hævdet, at Tiltale i det Tilfælde, hvor der var Tale om et Svangerskabs Afbrydelse, overhovedet slet ikke burde have været rejst. Det var ikke et Forhold, man burde have gjort det ud af, som man gjorde. — Det ærede Medlem Fru Gautier Schmit rejste en meget skarp Kritik af en Nævningeafgørelse ved Nævningetinget i Kolding, kom i sin Omtale deraf med meget skarpe Udtalelser mod Nævningerne og sagde noget ganske urigtigt om, at efter en saadan Afgørelse var det blevet saadan her i Landet, at snart sagt hvilken som helst ung Kvinde — saadan var omtrent kendt af Nævningerne, selv om vedkommende havde gjort sig skyldig i en saadan strafværdig Handling.

Se, i denne konkrete Sag stiller det sig nu saaledes ifølge de Oplysninger, jeg har været i Stand til at skaffe mig, at selv *Anklagemyndighedens Repræsentant* i sin Tale for Nævningedomstolen sagde til Nævningerne: Der kan være Tvivl om, hvorvidt sigtede har begaaet den Forbrydelse, Sagen angaar. Naar Forholdet er det, at selv *Anklagemyndighedens Repræsentant* siger til Nævningerne, at det kan være Tvivl underkastet, hvorvidt der er begaaet en Forbrydelse, saa synes jeg, at det er paa sin Plads, at Nævningerne træffer deres Afgørelse, som de har gjort i dette Tilfælde; der er ingen Grund til at tvivle om, at de har handlet paa fuldt ud samvittighedsfuld Maade.

Man maa ogsaa være opmærksom paa, at Nævningerne ikke er Folk, der skaber Retspraksis i den Forstand, hvori man ellers almindeligvis plejer at tage dette Ord.

Nævningerne er da for øvrigt ikke tilfældige Folk fra Gader og Torve, der samles ind i Retssalene og kaldes til den Opgave at skulle være med til at træffe Afgørelser. Nævningerne tilvejebringes paa en Maade, vi alle kender; de sigtes og vrages, de udpeges af offentlige Tillidsmænd, og de frembyder i det hele gennem deres Udvalgelse al tænkelig Garanti for, at det er samvittighedsfulde Folk, som paa ethvert Omraade vil handle saaledes, som Loven byder dem.

Idet jeg nævner den Kritik, der saaledes er fremført overfor Nævningeinstitutionen, vil jeg gerne have Lov til at citere en Udtalelse af Professor, Dr. jur. Munch-Petersen, en Udtalelse, som han fremsatte om dette Spørgsmaal, og som jeg tror det kan være paa sin Plads at anføre overfor dem, der saa stærkt angriber Nævninge-